

Oponentský posudek na bakalářskou práci Veroniky Frydlové Scénografie Josefa Svobody v Divadle a Velké opeře 5. května, FFUK Praha 2009-09-06

Autorka si vybrala počáteční období významného českého scénografa Josefa Svobody v letech 1945-1948. Chytře se tak zaměřila na dosud hloubkově neprozkoumané období tvorby Josefa Svobody, a to s bohatým využitím teatrologické a scénografické literatury, a také dobové kritiky. Autorka po obecnější charakteristice českého divadla 1945-1948 představila Divadlo 5. května a následnou Velkou operu 5. května, kde Svoboda působil. Naznačila důležitost architektury pro Svobodovu koncepci scénografie.

Autorka sleduje inscenaci po inscenaci a podrobně rozebírá Svobodův přístup k jednotlivým divadelním realizacím. Podstatné je, že se vedle vlastní scénografie věnuje také prvkům, které ji výrazně formovaly a doplňovaly, tj. různým světelným, technickým a zvukovým efektům. V této technické inovativnosti vedle originálních výtvarných nápadů právem spatřuje velikost Svobodova přístupu.

Frydlová napsala velmi hutnou, věcnou, a přitom výrazně zaujatou práci, v níž podala doklad o velké sečtělosti o tématu, tedy zejména o divadle. Také přehled dobové kritiky, kterou autorka dokládá ohlas Svobodových realizací a inscenací, je úctyhodný a velmi plasticky dokládá dobové uvažování o divadle, umění, ale i o politice.

V některých případech mohla Frydlová využít uměleckohistorické vzdělání a začlenit Svobodovu scénografii do kontextu výtvarného umění (např. scéna Hoffmannových povídek z roku 1946 odpovídá poetice Skupiny 42, známé z obrazů Františka Hudečka, stejně jako scéna k baletu M. de Falla Čarodějná láska s kumulací postkubistických krystalických forem, předjímajících estetiku bruselského modernismu; scéna k Prokofjevově Maškarádě je v duchu postkubismu, tak oblíbeném po válce).

Celkově lze konstatovat, že Veronika Frydlová napsala velmi dobrou bakalářskou práci, kterou s radostí doporučuji k obhajobě.

V Praze 4.9. 2009

Prof. Vojtěch Lahoda